

Lumina Cea Adevărată

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Sfânta Cruce”

5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302

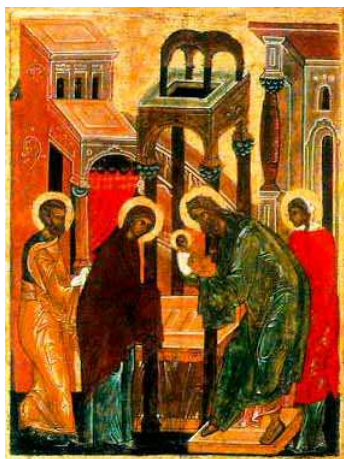
www.sfantacruce.org – (571) 830-6144

Cuprins:

- Din comorile ortodoxiei: Sfinții Trei Ierahi – Sărbătoarea Întâmpinării Domnului și Dreptul Simeon
- Viața creștinului în lume și mântuirea lui: Sf. Ioan Gură de Aur – Cum trebuie să postească creștinul ortodox?
- Cuvinte duhovnicești (istorioare, parabole pentru toate vârstele): Adevăratul prieten; Gândurile care țin omul în orbire
- Întrebări și răspunsuri: Păr. Savatie – Semnele prezenței sau lipsei duhului sfânt
- Din viața parohiei: Programul liturgic, anunțuri

DIN COMORILE ORTODOXIEI

SĂRBĂTOAREA ÎNTÂMPINĂRII DOMNULUI ȘI DREPTUL SIMEON

„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, în pace, după cuvântul Tău, căci văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel.” (rugăciunea Sfântului Simeon).

„În ziua de 2 Februarie, Biserica sărbătorește un eveniment important din viața pământească a Domnului Nostru Iisus Hristos (Luca 2:22-40). După patruzeci de zile de la nașterea Sa, Pruncul Sfânt a fost dus la Templul Ierusalimului, centrul vieții religioase

a națiunii. După Legea lui Moise (Lev. 12:2-8), femeia care a născut un

prunc de parte bărbătească nu avea voie să intre în Templul Domnului timp de patruzeci de zile. La împlinirea acestora, mama venea cu fiul la Templu și aducea jertfă Domnului un miel sau un porumbel pentru sacrificiul purificării. Preasfânta Fecioară, Maica Domnului, nu avea nevoie de purificare deoarece ea a născut fără stricăciune pe Izvorul Curăției și Sfințeniei. Cu toate acestea, ea s-a supus cu smerenie Legii timpului.

În acea vreme, Părintele și dreptul Simeon (prăznuit pe 3 februarie) trăia în Ierusalim. Lui i s-a proorocit că nu va muri până nu va vedea pe Mesia cel promis. Prin har de sus, Sf. Simeon s-a dus la Templu chiar când Sfânta Fecioară Maria și Sf. Iosif veneau cu Pruncul Iisus să îplinească Legea.” (Sinxar 2 Februarie)

Era un om plin de credință, împlinitor al voii lui Dumnezeu. Dreptul Simeon era preot la templul din Ierusalim și mare cărturar al Legii Vechi. S-a născut cu trei sute de ani înainte de Nașterea Domnului, ducând o viață sfântă. Trăia în jurul templului, sub îndrumarea Duhului Sfânt. A fost ales între cei șaptezeci de bărbați înțelepți ai poporului pentru a traduce din limba ebraică în limba greacă Vechiul Testament, în Egipt. Din rânduiala lui Dumnezeu a trebuit să traducă pe profetul Isaia. Când a ajuns să traducă profeția despre întruparea Domnului: „Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu” (Isaia 7, 14), Simeon socotea că ar fi o greșală în text. Arhanghelul Gavril îi vestește că nu va muri până ce nu va vedea împlinirea acestor cuvinte. I se vestește că Îl va vedea și Îl va purta în brațele sale pe Hristos Domnul. Așteptarea lui Mesia era universală. Credincioși din Ierusalim așteptau cu nerăbdare împlinirea făgăduinței. Locuitorii Ierusalimului se mirau de vârsta înaintată, neștiind taina prin care dreptul Simeon a fost legat de Duhul Sfânt să nu guste paharul morții până nu-l va vedea pe Hristos. Într-o zi, mergând la templu a văzut strălucind ca fulgerul o rază de lumină deasupra Fecioarei Maria, având în brațe Pruncul. Plin de bucurie s-a închinat Lui până la pământ rostind cu lacrimi cuvintele pe care le auzim repetate la fiecare slujbă a vecerniei: „Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, Că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.” (Luca 2, 99, 32). Sf. Simeon i-a spus Sfintei Fecioare: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri. Și prin sufletul

tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.” (Luca 2:34-35). Dreptul Simeon a văzut în întruparea Domnului mântuirea și salvarea nu numai a poporului ales, ci a tuturor popoarelor lumii, ca o „lumină spre descoperirea neamurilor”. Ca preot dreptul Simeon îl binecuvântează pe Hristos. Dumnezeu se face prunc din smerenie, evidențiind cinstea și respectul pe care îl acordă slujitorilor Săi. Sfântul Ioan Gură de Aur afirmă: „A preotului este numai a deschide gura, că harul le lucrează pe toate”. Prin cuvintele pe care le rostește dreptul Simeon cere iertare de la Dumnezeu pentru îndoiala sa în credință și dezlegare de legăturile trupului. Deși era bătrân; în sufletul său sălășluisse credința că Mesia va veni, făcându-se Fiu al Omului pentru a răscumpăra neamul omenesc din robia păcatului și a morții veșnice. Dreptul Simeon se dovedise a fi și prooroc zicând: „Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și ca semn care va stârni împotriviri”. Această proorocie se evidențiază prin necredința și căderea unora care vor să răstălmăcească Evanghelia Maicii Domnului îi vestește lacrimile pe care le va vărsa pentru Fiul lui Dumnezeu, răstignit și batjocorit pe cruce, de cei credincioși. Gândurile ascunse din multe inimi vădesc necinstirea la adresa Maicii lui Dumnezeu (Lc. 2, 35). Asemenea dreptului Simeon, fiecare mădular viu al Bisericii ar trebui să fie stăpânit de nerăbdarea de a-l căuta și de a-L găsi pe Hristos. Prin Sfintele Taine, noi toți cei botezați suntem purtători de Dumnezeu. Locul în care omul se întâlnește cu Dumnezeu este Biserica. Aici, prin Harul Ceresc, prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin credință omul se întărește duhovnicește. Credința trebuie să fie vie, statornică și lucrătoare, adică să se arate nu prin cuvinte ci prin fapte bune. Cugetul omului trebuie să fie la viața veșnică și la Dumnezeu. Din inima fiecăruia trebuie să izvorască cuvinte de zidire sufletească. Prin credință, Hristos se așază în inimile noastre luminându-ne și întărindu-ne viața și sufletele noastre. Dreptul Simeon a dobândit cununa veșniciei prin faptul că s-a smerit mărturisind greșeala și urmând porunca. Frumusețea vieții este dobândirea Duhului Sfânt, iar modelul și călăuza este Iisus Hristos.

(surse: Sinaxar 2 februarie, „Dreptul Simeon, slujitorul lui Dumnezeu” de pr. Iulian Ceușan)

VIAȚA CREȘTINULUI ÎN LUME ȘI MÂNTUIREA LUI

SF. IOAN GURĂ DE AUR – CUM TREBUIE SĂ POSTEASCĂ CREȘTINUL ORTODOX?

Cinstește postul nu când te abții de la mâncăruri, ci când fugi de păcate. Cel ce mărginește postul numai la abținerea de la mâncăruri, acela mai cu seamă necinstește postul. Postești? Arată-mi-o prin fapte!

– Care fapte?, mă întrebi.

– Miluiește pe sărac, împacă-te cu vrăjmașul tău, vorbește de bine pe prietenul tău, nu-l invidia, nu te uita la frumusețe femeiască. Să postească nu numai gura, ci și ochii, și urechile, și picioarele, și mâinile, toate mădularele trupului nostru. Să postească mâinile, oprindu-se de la furt și lăcomie. Să postească picioarele, îndepărtându-se de drumurile care duc la spectacole nelegiuite de teatru [sau de televizor]. Să postească ochii, fiind învățați să nu-și arunce niciodată privirile spre obrazuri frumoase, nici să iscodească frumuseți străine. Vrei să spui că de aceea sunt făcuți ochii, ca să privească? Da, de aceea! Dar dacă se uită la ce-i oprit, la ce-i nelegiuit, atunci privirea pângărește postul și strică toată mântuirea sufletului. Dar dacă se uită la ce-i îngăduit de lege, la ceea ce întărește privirea, atunci privirea împodobește postul. Este cu totul nesăbuit ca atunci când e vorba de mâncăruri să te abții, din pricina postului, chiar de la mâncăruri îngăduite, iar când e vorba de ochi să-i lași să fugă la ce-i oprit. Nu mănânci carne? Să nu mănânci însă, nici să faci desfrânare cu ochii! Să postească și urechile! Iar urechile postesc atunci când nu ascultă clevetirile și bârfele. Că spune Dumnezeu: „*Să nu ascuți cuvânt deșert*“. Să postească și gura de la cuvinte de rușine și de la ocări. Ce folos că nu mănâcăm păsări și pești, dar mușcăm și mănâcăm din frați? Cel care bârfește și vorbește de rău mănâncă de fapt carnea fratelui său, mușcă din trupul semenului său. De aceea și Pavel striga, zicând: „Dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, vedeți să nu vă nimiciți unii pe alții” (Galateni 5, 15). Nu ți-ai înfipt dinții în trupul semenului tău, dar ai înfipt în sufletul lui bârfeala, l-ai rănit vorbindu-l de rău și ai pricinuit mii și mii de rele și ție, și lui, și altora mulți.

Când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferitele mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește. Există și primejdia ca ținând posturile rânduite de Biserică, să nu avem folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu de ținem departe de păcat; nu mănâcăm carne, dar mănâcăm sufletele celor săraci; nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu poftele trupesti; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase. În felul acesta pierdem folosul postului. De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de lupta

duhovnicească. Numai astfel vei aduce jertfă bine-plăcută Domnului și vei avea mult folos.

Trebuie să vă reamintesc că nu numai călugării cu viață îngerească sunt însoțiți de puterea postului, dar și unii mireni, care zboară pe aripile lui până la înălțimile cugetării sfinte.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, „Omiliile la statui”, p. 69-70)

CUVINTE DUHOVNICEȘTI (ISTORIOARE, PARABOLE)

ADEVĂRATUL PRIETEN

Sfântul Grigore cel Mare atâta de smerit era, că întotdeauna zicea:

- Prieten îmi este cel ce-mi arată greselile și dușman cel ce mă laudă.

Și aceste vorbe erau ale unui sfânt...

„Spune-mi de cele rele ale mele...”

Dacă mergea cineva la Sfântul Macarie și-i spunea ca e om mare și sfânt, el nici nu voia să-i răspundă.

Dar dacă venea cineva și-i spunea: „Ții minte, părinte, când erai în lume și furai silitra ca s-o vinzi?”, cu acela Macarie stătea de vorbă bucuros, răspunzându-i la tot ce-l întreba.

GĂNDURILE CARE ȚIN OMUL ÎN ORBIRE

Mulțumirea de sine cu „Sunt creștin”

Tu zici „Sunt creștin” și te mulțumesti cu asta. Aceasta e prima amăgire: să-ți însușești darurile și fagăduința creștinismului, însă fără nici o grijă pentru a înrădăcina în tine adevăratul creștinism. Arată-ți singur că e o amăgire să nădăjduiești într-o simplă denumire, că Dumnezeu poate ridica fiii lui Avraam și dintr-o piatră și ca poate lua fagăduința de la tine oricând, atâta vreme cât cele de trebuință pentru a avea parte de ea nu sunt împlinite degrabă. Mai ales, caută să înțelegi ce înseamnă să fii creștin, unește-te cu acest ideal și vei vedea cât mai tine această noapte a orbirii tale.

La urma urmei nu suntem noi cei mai răi

„La urma urmei nu suntem noi cei mai răi. Ne vedem de treburile noastre nu fără de chibzuială sau pricepere, așa cum fac alții.” Asa se înșală unii prin propria lor apreciere psihologică. Alții dimpotrivă, sunt înșelați de înfățișarea trupească – putere, frumusețe și formă. Atât unii, cât și ceilalți sunt cu atât mai orbiți cu cât se înalță mai presus de cei din jur.

„Nu suntem chiar așa de răi!”

„Nu suntem chiar așa de răi: din câte se vede nu facem nici un lucru de rușine și nici alții nu ne socotesc chiar așa de răi și nu ne lipsesc de respectul și considerația lor.” Iată alt gând ce duce la orbire sufletească!

Căci cel mai gros și mai întunecat val al orbirii este tocmai aparența bună-cuviința a purtării din afară și a legăturilor cu cei din jur! Să-ți fie cât mai limpede că cele din afară nu au nici o însemnătate fără cele din lăuntru. Buna purtare în afară e frunza, în vreme ce bunătatea din lăuntru e roada.

Frunzele smochinului făgăduiau roada, dar Mântuitorul, neaflând nici una l-a blestemat. Același lucru se întâmplă și cu orice om cu o bună rânduială exterioară, dar care stă înaintea feței lui Dumnezeu fără o inimă cu adevărat bună și temătoare de El.

„Asadar, răutatea e în mine – dar ce, eu sunt singurul?”

„Ei bine, deci răutatea e în mine – dar ce, eu sunt singurul? Cutare e la fel și tot așa e și celălalt... Și mai sunt alții mai răi ca mine.” Așa ne orbim singuri cu obișnuința păcatului din jurul nostru. Lămurește-te pe tine însuși că numărul mare al păcătoșilor nu schimbă cu nimic legea dreptății și nici nu ușurează pe nimeni de răspunderea ce o are. Dumnezeu nu se uită la număr. Dacă toți au păcătuit, El îi va pedepsi pe toți. Privește câți oameni s-au născut înainte de potop și toți au pierit, afară de opt suflete. În Sodoma și Gomora cinci orase au fost arse prin foc din cer și nimeni nu s-a izbăvit afară de Lot și fiicele sale. Chinurile din iad nu vor fi deloc ușoare doar pentru că acolo se chinuiesc atâția – dimpotrivă, oare nu va spori chiar chinul fiecăruia?

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, „Calea spre mântuire”)

La glasul amăgirilor diavolești, mulți se supun: Unul răspunde: „M-oi îndrepta mai târziu, când voi fi moș bătrân”. Altul: „Numai proștii mai cred azi în Dumnezeu”. O babă plină de superstiții zice: „Eu rămân în credința părinților mei”. Altul mai prost: „Eu n-am timp pentru fleacuri din astea!” Bețivul îngână: „Asta-i viața!” Iar un mosneag gârbovit spune: „Pentru așa ceva eu îs bătrân”. Însă omul lui Dumnezeu grăiește tuturor: ”Să ne întoarcem cu toții la Dumnezeu și să facem voile Lui, spre a ne mântui; că mâine poate fi prea târziu”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

PĂR. SAVATIE – SEMNELE PREZENȚEI SAU LIPSEI DUHULUI SFÂNT

Întrebare: „Cum cunoaștem că am făcut ceva nu după voia lui Dumnezeu, că ne-a părăsit Duhul Sfânt?”

Răspuns: „După starea inimii. Mai întâi, fiecare să-și cunoască patima de care e stăpânit mai mult. Ne măsurăm așa, mă gandesc, ne cunoaștem întâi patima noastră care ne doare cel mai mult. Fiecare are o patimă, fie că este desfrânarea, fie că este mânia. Să fie atent să n-o stârnească. Eu așa măsoar. Când ea-i stârnită, iritată, Duhul Sfânt m-o părăsit, am rămas eu singur și, uite-o, lucrează! Când ea-i liniștită, înseamnă că eu încă mă mențin în Duhul Sfânt. Și când am spus un cuvânt nepotrivit, am făcut o prostioară, sufletul mi-o spus: patima aia îi, aia se aprinde în noi, de care suferim în clipa în care ne-o părăsit Duhul Sfânt. La asta sa fim atenți! Și așa măsurăm. S-au aprins poftete? Fugim repede sa ne rugăm, sa ne mărturisim, sa ne împărtășim.

Întrebare: „Cum își poate da cineva seama dacă îl are pe Sfântul Duh?”

Răspuns: „Dacă-i place sa se roage și are bucurie sa se roage [nu mă refer la înfierbântarea cu care unii își numara cantitățile de rugăciuni citite și lumânări aprinse], dacă îi e dor sa intre în biserică atunci când trece pe lângă ea...

DIN VIAȚA PAROHIEI

ANUNȚURI ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR

Programul Liturgic

Sâmbătă

7 PM – Vecernie

Duminică

9:30 AM – Utrenia

10:30 AM – Sfânta Liturghie

Programul liturgic din prima săptămână din Postul Mare

Luni,	2 martie:	7 PM – Canonul cel Mare (partea I)
Mărti,	3 martie:	7 PM – Canonul cel Mare (partea II)
Miercuri,	4 martie:	7 PM – Canonul cel Mare (partea III)
Joi,	5 martie:	7 PM – Canonul cel Mare (partea IV)
Vineri,	6 martie:	6-8:30 PM – Spovedanii
Sâmbătă,	7 martie:	7 PM – Vecernie

Începând de Duminica viitoare intrăm în Postul Paștelui. Sunteți invitați să luați parte la programul liturgic al primei Săptămâni când se va oficia canonul Cel Mare.

De asemeni în toată perioada Postului, Părintele Claudiu Luțai va fi prezent la biserică începând cu ora 5 PM pentru Sfânta Taină a Spovedaniei.

DĂRUIND VEȚI DOBÂNDI

Dragi credincioși, ce este mai plăcut Domnului decât să ne vadă uniți în efortul de a construi o nouă Biserică? Dacă inima vă îndeamnă, și încă nu ați completat formularul de susținător al noii biserici, nu ezitați să răspundeți chemării Domnului chiar astăzi. Este mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, care va fi primit cu dragoste pe pământ și în cer. Vă mulțumim.

Angajament de donație pentru Biserica „Sfântul Apostol Andrei” pentru anul 2009

Nume, Prenume _____ Angajament pe 2009 _____
 Donațiile vor fi făcute: _săptămânal, _lunar, _anual, de _ori pe an _____

Toate donațiile Dumneavoastră sunt deductibile la taxe.

